Ч. 14. Пятниця 19 (31) січня 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і **Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік зр.	2·40
на пів року „	1·20
на чверть року „	—·60
місячно . . „	—·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр.	5·40
на пів року „	2·70
на чверть року „	1·35
місячно . . „	—·45

Поодиноке число 3 кр.

Сойм краєвий.

(17 засїданє з дня 29. січня 1896).

На вчерашнім засїданю Сойму по відчитаню списку петиций, котрих доси наспіло 912, приступлено до першого читаня справозданя Видїлу краєвого о зарядї продажи соли вареної. Справозданє відослано до комісиї сільної.

Закон ловецкий.

З черги наступило справозданє комісиї Адміністрацийної о предложеню Видїлу краєвого з проєктом закона ловецкого. Справоздавець пос. Кдам Єнджейович.

Комісия вносить проєкт закона зложеного з 88 параґрафів, котрий управильнює відносини ловецкі в нашім краю. Той закон, котрий має війти в житє в три місяцї по єго оголошеню в Вістнику законів краєвих, обіймає заразом постанови, що з хвилею як входить в житє той закон, тратять обовязуючу силу всї дотеперішні закони і розпорядженя, що відносять ся до того предмету, з виїмкою закона з 19 линня 1869 В. з. кр, ч. 26, котрий остає на дальше в обовязуючій силї.

Є. Е. Маршалок отвирає загальну дискусию над тим законом.

Пос. Крамарчик критикує комісийний проєкт закона, а головно §. 1, після котрого право польованя опирає ся на праві годівлї звірини. Відтак критикує постанови о винагороджуваню шкід зроблених звіриною. Бесїдник кінчить заявленєм, що проєктований закон шкідний для селян і просить, щоби Палата згодила ся на поправки, які буде ставити при ухвалюваню поодиноких параґрафів.

Пос. Окуневский критикує також закон. Бесїдник підносить, що Видїл краєвий в своїм проєктї умістив постанову, що арендованє польованя має належати до зверхности громадскої. Та постанова дуже бесїдникови сподобала ся, тимчасом комісия змінила тоту постанову і признала, що переводити аренду права польованя має власть полїтична. Бесїдник застерігає собі ставленє поправок при поодиноких параґрафах закона.

Пос. Бойко критикує рівнож проєкт закона і кінчить просьбою, щоби тямлено на слова пророка, що „злодїйске то серце, котре кривдить другого“.

Пос. Абрагамович каже, що не мав наміру забирати в тій справі голосу, але дотеперішні промови примушують єго до того. Бесїдник боронить проєкту закона, каже, що він накладає рівномірні тягари на всї верстви населеня і відпирає закиди пос. Бойка.

Пос. Середнявский виступає против проєкту закона і старає ся збивати закиди попередного бесїдника.

Пос. Вуйцїк ставить внесенє, щоби проєкт закона відіслати назад Видїлови краєвому до перерібки.

Пос. Дїдушицкий Станислав заявляє, що новий закон ловецкий виставляє як раз властителїв більших посїлостий на небезпечність, а однако они годять ся на него, щоби вже раз управильнити справу.

Справоздавець пос. Адам Єнджейович стає в обороні проєкту закона і виказує користи, які новий закон принесе селянам.

По сїм відкинено внесенє пос. Вуйцїка а приступлено до специяльної дискусиї.

В специяльній дискусиї принято 37 параґрафів з кількома лише поправками.

О годинї 3-ій замкнено засїданє.

Відчитано внесеня і інтерпеляциї.

Пос. Варжеха інтерпелює п. комісаря правительственного, чи правительство не паміряє знести стемплевих кар.

Пос. Чайковский і тов. взивають Правительство, щоби в своїм предложеню перевело розширенє компетенциї судів мирових в справах цивільних понад проєктовану квоту 40 зр. і щоби кошти удержаня тої інституциї поносила Держава.

Пос. Погорецкий і тов. вносять, щоби візвати Правительство, аби оно взяло під розвагу справу утвореня торговельної палати в Тернополи.

Слїдуюче засїданє визначено на нинї.

З руских товариств.

В Колоколинї повіту рогатиньского відбули ся дня 21 с. м. перші збори читальнї і крамницї „Просьвіти“ під проводом о. Раковского з Чагрова. — До видїлу читальнї вибрані: місцевий парох о. Петро Петрицкий, учитель п. Антін Чубатий, п. Павлина Заславска і господарі Андрій Вдовичин, Івась Зобків Буняк, Василь Калина і Гриць Якимів. — До дирекциї крамницї вибрані: о. Петрицкий, п. Чубатий і Гриць Якимів. — Функцию завідателя крамницї поручено молодому характерному ґаздї Василеви Калинї. — Установлено також крамничну раду надзираючу, до котрої входить крім членів дирекциї ще чотири господарі і дві ґаздинї. Потїшаючий се обяв, що колоко;

---

2)

Послїдний вистріл.

(Оповіданє Альфреда Фрідмана — З нїмецкого).

(Дальше).

Ганс Вандельґрубер вийшов був з своєї робітнї веселий і сьвіжий на звичайний проход до Пратеру. Тепер здавалось єму, немов би був утомлений. Він сам собі дорікав, що був такий дурний і дитинний та що тілько часу стратив на глупій розривцї. А що більше, він дорікав собі марнотратностию. Кілька золотих викинув дурно-дурнїсїнько, як би у болото кинув. Ішов з запамороченою головою, опянїлий. Але коли поглянув змученими від незвичайного занятя очима довкола себе почало єму знов веселїйше.

Всюди куди глянув всьо бігало, сьміяло ся, кричало. На дворі вже стемнїло. Дорогами від міста напливали все сьвіжі товпи жадних сьвіжого воздуха людий, на небі появили ся звізди.

— Ех! — махнув він рукою і поступивши до трафіки купив собі одно циґаро „Куба“. Хто сушив би собі голову такими річами. Кілько то десятаків пустив я вже з димом! Коби то зрахувати всьо що, я викурив від шїснайцятого року житя. Або кілько гроший пішло на пиво і вино! А впрочім я працюю цїлий рік — раз можна забавити ся. Нинї я стріляв, і то як! Добре то говорила Льора — хороша дївчина — що то „такий гарний хлопець мусить все поцїлити“. І я поцїлив.

І він з вдоволенєм усьміхнув ся.

Відтак довший час гадав о Льорі. Єго напала велика спрага. Він зайшов до огорода під „оленем“, сїв коло одного столика і приглядав ся тій метушни, яка там панувала. Кельнери бігали на всї сторони, Італіянцї снували ся з своїм сиром і салямі та робили знамениті інтереси. І він дав їм заробити, очевидно о скілько можна заробити при двайцятьох крайцарях. Відтак закурив друге „Куба“ і велїв собі подати ще одну склянку пива.

Дим циґара був для него тою провідною ниткою, за котрою він думкою дійшов до Льори, до єї очий, уст, кос. Хто она? Чия она дитина і яка дївчина? Що мусить бути честна і добра, то можна було впізнати на перший погляд по цїлій єї появі. Чи тї обі другі то єї сестри? Яким сьвітом дістала ся она до тої буди? Чи подобало ся їй тото вічне припрошуванє, тото крикливе ремісло? Чи она зі всїми була така ввічлива як з ним, чи може була для него прихильнїйша і щирійша? А як би він був єї поцїлив і скалїчив! Се видалось єму надто страшним. Він був відтак коло неї, ходив і доглядав єї, а може в наслїдок скалїченя не була би могла зарабляти на себе. Страшно.... Але-ж бо стрілянє то забава! Він мусить частїйше стріляти. Яко правдивий і порядний Віденець був Ганс кождого будного дня перед десятою дома, бо по тій годинї треба сторожеви платити 10 крейцарів за те, що позволить порядному ремісникови дістати ся до своєї хати.

Зробило ся пізно.

Родини з дїтьми і візками повертали поволи до міста і лише кількох нежонатих пили ще пиво під „оленем“.

Ганс Вандельґрубер вибрав ся домів.

Поволи пустив ся в напрямі стрільничої буди. Тї три Тирольки замкнуть тепер певне буду і підуть до дому. Він хотїв заждати і відпровадити їх; був цікавий, де мешкають. По дорозї буде з Льорою і другими розмавляти, а як схочуть напити ся пива, то він певне не повстидає ся і поставить ся. Як то добре, що взяв з собою десятку. Нераз виходить з дому з одним ґульденом. Як би то було єму нинї. Вже стоїть коло буди. Всї три дївчата ще на місци, неутомлені, сьвіжі і гарні. Але перед будою ще богато людий. Він показує ся, але єго не замічають. Они набивають стрільби. Богато стріляє, але мало трафляє. Е, він инакший. Нарешті всьо кінчить ся. Люди розходять ся, в містї бє три чверти на десяту. Тепер вже пусто і Ганс тїшить ся на гадку, що за хвилю буде відпроваджувати дївчата. Поступає крок наперед. Льора пізнає єго і примушує уста до усьмішки.

В тім надходить якийсь старший чоловік. Підносить запору і вступає до середини буди, між дївчата. Він ледве здоровить їх і отвирає

линьскі женщини живо займають ся справами просьвітними і економічними та що й старшина громадска підпирає змаганя місцевої інтеліґенциї. — Крамниця числить 60 членів з вкладками в сумі 209 зр. До читальні вписалось на разї 70 членів, но есть надія, що число вскорі подвоїть ся.

На зборах явив ся о. Яворский з Путятинець яко делеґат рогатиньскої філії „Просьвіти“ і, представивши цїль товариств просьвітних і економічних, загрівав рібраних теплими словами до видержаня в борбі з темнотою, чим заслужив собі на прилюдне признанє. Неменше причинилась до звеличаня торжества сего родина о. Петрицкого, котра прибула з подальших сторін, щоби піддержати сей перший подвиг колоколиньский словом і дїлом. Крім того взяли участь в торжестві запрошені гості з Козари, з Жирова, з Явча, з Підмихайловець і з Чагрова та задумали вступити в слїди Колоколина.

Перегляд політичний.

При вчерашних доповняючих виборах посла до ради державної в Стириї вибрано кандидата клерикально-народного, професора реальних шкіл Ерба. Кандидат німецкого сторонництва Штіґлєр перепав.

Засїданє соймової комісиї в Празї для внесеня пос. Руса в справах национальних курий, котре мало відбути ся вчера, нагле відкликане, хоч пос. Рус має вже свій реферат готовий від понедїлка.

Пущений з Макаллє полковник італїяньский Ґаллїяно не прибув ще до головної кватири ґен. Баратієрі'ого, мимо того, що італїяньскі ґазети розпустили були вже таку вість. Що дїє ся з віддїлом Ґаллїяна, доси не знати; одні кажуть, що Абесинцї проводять его і що додержують условій умови, другі тому перечать. І так один шпигун каже, що межи рас Маконненом а рас Алулею настав спір, чи лишити Італїянцям оружє, чи відобрати їм его. Вкінци мали Абесинцї напасти на Італїянцїв і обезоружити їх. Всї італїяньскі часописи домагають ся рішучо дальшої війни з Менеликом.

Новинки.

Львів дня 30 січня 1896.

— **Іменованя**. Мінїстерство скарбу іменувало ґеометрів I-ої кляси: Казим. Ґранатовского, Зен. Данкевича, Ад. Касевича, Ів. Тобічка, Ад. Скоду, Алекс. Ляха, Вільг. Пйотровского, Ів. Пожегнаного, Винк. Грабовского, Кар. Фідерера, Ів. Мацьонґу, Стан. Козловского, Йос. Радецкого, Кар. Тильку, Йос. Желеского, Тад. Поникла, Ант. Ґерцушкевича старшими ґеометрами II кляси, а ґеметрів II-ої кляси Генр. Фляйшмана, Ів. Зембжицкого, Фел. Колодкевича, Алекс. Войдаловича, Едв. Михаловского, Володисл. Рильского, Володисл. Ушиньского, Ем. Задорецкого, Ізид. Біндера, Льва Гакера, Винк. Бартошиньского і Мавр. Горна ґеометрами I-ої кляси. — П. Мінїстер просьвіти іменував Никодема Плахциньского фаховими учителем ц. к. школи слюсарскої в Сьвйонтниках.

— **Є. Е. п. Президент мінїстрів** гр. Казимир Баденї удїляв вчера в бюрі Є. Е. кн. Маршалка приватних авдиєнций. О годинї пів до другої удав ся Є. Експеленция разом з п. Мінїстром скарбу дрем Біліньским на пир устроєний в сали міского касина професорами тутешного університету.

— **Є. Ексц. Архіепископ Северин Моравский,** щоби почтити 300-лїтний ювілей унїї церков римскої і грецкої, жертвував на інститут сьв. Йосафата 1000 зр.

— **Депутация** львівского товариства властителїв реальности разом з депутациєю дїльниць міста була вчера у Є. Е. п. Президента Мінїстрів в справі будови двірця зелїзничого на продовженю валів Гетьманьских. Коли депутация представила п. Мінїстрови, що еї проєкт не має нїчого спільного з проєктом будови двірця на площи Сольских, котрої кошт мав виносити 6 мілїонів зр. і що будова двірця, якого домагає ся, депутация буде що найбільше коштувати 2 мілїони зр., заявив ґр. Баденї, що тою справою займе ся горячо і буде еї підпирати, бо она має велике значінє для Львова.

— **Холера.** В часї від дня 21 до 28 с. м. був такий стан холери в краю: В Теребовли лишило ся 4 недужих, занедужали дві особи, виздоровіла одна, померли дві, лишили ся в лїченю три особи.

— **З Кормон** (Kormons), міста в ґрафстві Ґорициї на границп Італїї телеґрафуть: „Нинї завернули з Кормон 31 родин, а 143 осіб наших еміґрантів, бо нема безплатної їзди кораблем до Бразилії. Хто не має 100 зр. на особу, того завертають з границї і будуть завертати. (В містї Кормон австрийска полуднева зелїзниця переступає границю австрийско-італїяньску).

— **Вечерок „Сокола“**, що відбуде ся вже дна 1. н. ст. лютого с. р. в великій Сали Народного дому, буде величавий. Богато Соколів виступить в строю товарискім. Комітет розіслав богато запрошень, а ті Вп. гостї, котрі бажали би бути на вечерку і добре забавитись, зволять ласкаво повідомити о тім комітет в хатї товариства при улици Підвалє ч. 7, де сейчас одержать запрошенє. Білети на вечерок спродають ся щодень в хатї товариства від 6 до 8 вечером, а в суботу в день вечерка при входї до салї від 7-ої вечером. Цїла орхестра 80 полку піхоти під управою капельмайстра грати-ме до танцю переважно твори на руских мотивах. Танцї вести буде вправний аранжер упрошений комітетом, а буфет обняла властителька знаменитої реставрациї в Варшавскім готели; цїнник дуже низький. Вина достарчить пивниця Народної Торговлї.

— **Огонь.** В Ряшеві дня 28 с. м. о 7-ій годинї рано вибух огонь в стайнях винаймлених для войскової комісиї асентерункової на конї. Цїлий довгий будинок коло зелїзничого двірця став в полумінп. На стриху зложепі були припаси соломи і сїна, котрі згоріли до крихти. Овес зложений на долинї уратовано завдяки скорій помочи. Огонь зльокалїзовано і в той спосіб уратовано поблизькі зелїзничї маґазини.

— **У Відни** арештовано передвчера властителя одного з найбільших в Австриї складів вельосипедів, Лїбковица, під закидом обманьства. Після донесень часописий справа була така, що Лїбковиц війшов в приязнь з загребским кельнєром назвищем Юлій Цїґайнер, шурином звістного віденьского мілїонера і посла до Ради державної Скеного. Той Цїґайнер унаслїдив по сестрі, жінцї Скеного, 400.000 зр., котрі прогуляв. З тих гроший вимантив від Цїґайнера Лїбковиц 100.000 зр. і промарнував їх також. За то его тепер арештовано. Віденьский суд велїв позамикати склепи Лїпковица у Відни, Празї, Загребі і Пештї.

— **Великий огонь** навістив оногди фабрику паперу Раймунда Кубка в Бубенчи в Чехії. Огонь ширив ся так скоро, що робітники лише з трудом уратували житє. Всї машини і припаси та більша часть будинків погоріли. Огонь повстав в наслїдок того, що розбила ся нафтова лямпа і запалилась. Шкода фабриканта виносить до 500 тисячів зр.

три шуфляди з грішми. Усьміхає ся і висипає з трех деревляних мисочок гроші до великої шкіряної торби, що висить у него під сурдутом на заді. Дївчата закидають скоро на себе якісь хустини, чи шалї; старий мужчина виходить з буди, одна з дївчат гасить сьвітло, друга скоро порядкує то се то те, заки ще не згасла послїдна лямпа а вкінци Льора замикає двері і віддає мужчинї ключ. У него довга сивава вже борода і довге волосє. Єго сурдут лищить ся а ноги сторчать в великих, виходжених черевиках. Ще раз кидає оком на замок і відвертає ся. Три дївчини стиснувшись до купи, як молоді уточки відходять разом. Старий іде за ними; він веде їх немов на невидимім мотузку.

Ганс Вандельґрубер не важив ся вступити в трикутник, який утворили дївчата і той чоловік. Він не сьміє нїчого зробити, лише тихо поступає за ними і думає, що его не бачать.

В такий спосіб виходять з Пратеру. Всї всїдають до трамваю, тамті четверо пішли до середини воза, він стоїть коло візника. Розмова, яка веде ся між дївчатами і старим чоловіком, поважна, як пристало на промисловцїв.

Напротив опери коло моста, куди веде дорога до части міста „Віденьь“, висїдають.

Всї четверо зникають в малім готели недалеко моста.

Льора не оглянула ся, але Ганс Вандельґрубер знає вже, де еї шукати.

II.

В Тироли, в скалистій долинї Ампеццо, в тїни поважних Альп-Дольомітів лежало родинне місце трох сестер. Родичі їх мали там мале господарство в милім місточку Кортіна.

Они походили з околиць Відня. Лихі маєткові відносини, переповненє і конкуренция вигнали їх в сьвіт на вандрівку і в тім часї одержали они лист від нотаря, котрий їм доносив, що один їх старий свояк записав на них хату і господу.

Отже они вибрали ся до Тироля, переїхали лихими ще тодї дорогами альпейскі краї і навіть оком не кинули на чудесні гірскі околиці, куди тепер гудять зелїзничі поїзди. Они бачили вправдї великаньскі ледом вкриті верхи гір, але краси їх не відчували. Заїхали просто до своєї господи, подякували Богу за безпечний кутик і зажили тихим житєм. До Мариянни, що вже була на сьвітї, прибула ще Маланка а відтак Льора.

Дївчата научили ся того, чого всї мешканцї громади Ампеццо, — що складає ся з 366 домів і має походити від Римлян ще з дохристияньскої доби — учили ся і знали. Ходили пильно до церкви, а ще радїйше до малої каплички Пресьв. Дїви Мариї.

Задумані глядїли нераз на гарний образ на стели каплички, на котрім люди з мечами і списами бороли ся пролив цїлої громади войска, що на конях виринала з хмар. Одного разу, як говорило повірє народне, в часї війни Тироля з Венециєю впала до спокійної гірскої долини товпа уоружених неприятелїв і стала людий убивати, а хати їх палити. В тій крайній потребі звернула ся побожна громада до Преосьв. Дїви з просьбою о поміч. Пресьв. Дїва, милосердна як все, утворила з мраки і хмар войско, кінноту і післала его против ворогів, котрі побачивши таку силу уоружених чим скорше утїкли назад до Венециї. Длятого то понад образом в каплици виднїла і стать Пресьв. Дїви, заступницї Ампецца. Ампеццани хотїли тодї показати ся вдячними і вибудувати церковцю. Але що спречали ся о місце, то одної ночи в серпни упав чистий, білий снїг, але лише на тім місци, де мала стати мала церква. Ампеццани й вибудували еї там.

В тій церковци господарив, не яко сьвященик, але яко орґанїст і помічник старого церківника, его син Винкентий Штафлєр.

Винкентий, що виріс з Мариянною і Маланею, любив їх як рідні сестри, котрих не мав, колиж Льора виросла на хорошу, уродливу дївчину, любив він дві старші сестри так само як давно, до Льори-ж загорів любовю мужчини і глядїв на неї як на суджену.

Льора була найгарнїйшою дївчиною Кортіни. Винкентий Штафлєр не знав навіть, як має коло неї ходити. Він був поетом Кортіни. Не в тім значіню, щоби він складав поезиї, списував їх і посилав до часописий в Білєку, Целовци, Інсбруцї, Зальцбурзї або Відни. Нї. Він лише мав поетичну душу і старав ся всьо, що з ним стикало ся, поетично настроїти. Він научив три сестри пізнавати красу, велич, принаду і тишину їх чудової долини, помимо того що він сам не мав иншого учителя крім свого ока, уха і вродженого чувства. Коли вечером не було вже видко сонця, а лише его сьвітло перемінило верхи Дольомітів в одно немов стоплене золото, коли ялицї і смереки виглядали в нїм як би в крови купані ножі, коли вже в воздусї не було чути нїякого голосу птиць, а він вигравав на своїй старій скринцї яку

— **Арештованя.** В Хшанові за Краковом і околици арештовано богато осіб, котрі були в порозуміню з шайкою опришків, яка рабувала в Конґресівці.

— **Самоубийство.** Дня 27 січня застрілив ся в Варшаві Аполлон Любич (Хороманьский) бувший артист польских театрів у Львові і Кракові. Любич був звістний і люблений артист. Причина самоубийства не звістна. В послїднїм часї не виступав на сценї а займав ся посередництвом торговельним і мешкав в Самаркандї в Азиї. До Варшави приїхав дня 27 с. м. мабуть умисне, щоби тут покінчити з житем.

— **Найдорожшу винницю на сьвітї** має Румунїя, котра, що правда, мимоволї прийшла в посїданє такої рідкости. Вибудованого тунелю між Ґалацом а Барбошем не може зелїзниця уживати до їзди, бо задля злої будови земля усуває ся. Сей на 870 метрів довгий тунель, котрий мав служити для скороченя шляху Ґалац-Браіла, коштував около чотири мілїони франків і вінци мусїли єго дати в аренду одному торговельникови вина за цїну 6000 фр. річно. В тунелї помістить ся 4000 бочок, а коли порівнає ся цїну аренди з коштами будови, то справдї виходить, що то „найдорожша винниця на сьвітї“.

— **Зловлений злочинець.** Григорий Джумович, сторож каменицї ч. 13 при ул. Підзамче посваривши ся вчера з помічником мулярским Войтїхом Бросем, порядно єго побив. Брось хотячи помстити ся, пішов на полїцийну інспекцию і розповів там аґентови Шпанґови справу побитя та обжалував Джумовича, що він украв майстрови мулярскому Ґоломбови 800 зр., що перед тим покрав множество річий у Львові, та що перед кількома лїтами допустившись якоїсь розбійничої крадежи в Росиї, утїк звідтам полишивши там жінку і дїти. У Львові мешкав на віру з своєю любовницею. На підставі того обжалованя зробив аґент у Джумовича ревізию і найшовши богато річий підозріного походженя арештував єго разом з любовницею.

— **Анґлїйскі рукавицї.** В Анґлїї з'уживають річно 36 мілїонів рукавиць; три чверти з того припадає на женщини. Про розріст фабрикації рукавиць мають люди дуже фальшиве понятє; одна анґлїйска фірма сама затрудняє 50.000 осіб, а в Ворчестер фабрики рукавиць займають простір 8 кільометрів. Деякі Англичани дуже розтратні що-до рукавиць; як хто видає 350 зр. річно на самі рукавицї, то се нїкого не дивує, а трафляють ся такі, що не жалують й 1000 зр. Властиво се не така велика штука, коли зважить ся, що пара рукавиць найлїпшого вибору коштує 24 зр. Велика дама мусить між своєю тоалетою мати цїлий склад рукавиць; коли лїцитовано маєток княгинї Сомерсет, знайдено 2000 пар рукавиць. Після обчисленя статистиків видають всї анґлїйскі дами разом річно на рукавицї більше як 20 мілїонів зр. Може би завести в Анґлїї податок від рукавиць?

Штука, наука і лїтература.

— **Видавництва Руского товариства педаґоґічного** вийшла яко 47-а книжочка „Абу Каземові капцї, арабска казка; переробив Іван Франко“. Книжочка (відбитка з „Дзвінка“) обіймає 92 сторін XVI-ки і коштує 20 кр. Набути єї можна в книгарни Наук. тов. ім. Шевченка.

— **Руской історичної Бібліотеки**, видаваної Науковим товариством ім Шевченка під редакциєю Ол. Барвіньского вийшов сими днями том XVII-ий, а історичних моноґрафий Миколи Костомарова том X-ий — і містить в собі часть I-шу (12 глав) моноґрафиї „Мазепа“. Книжка, обіймаюча 198 сторін великої VIII-ки, коштує 1 зр. 50 кр., а набути єї можна в книгарни Наук. товариства імени Шевченка або в книгарни Ставропигійского інститута.

Всячина.

— **Фотоґрафованє невидимого а проф. др. Іван Пулюй.** В прагскім дневнику Bohemia знаходимо в двох числах справозданя з досьвідів нашого земляка дра Пулюя в Празї з фотоґрафованєм невидимого. Дня 16 с. м. др. Пулюй показував в прагскім електро-технїчнім товаристві фотоґрафії пари жабячих ніг і людскої руки, зняті в єго ляборатoриї. Знимки сї вийшли виразнїйше ніж на репродукциях Ринтґенівских фотоґрафий рука подана в віденьскім Interessantes Blatt. Дальше із знимків дра Пулюя видко, що кости перепускають лучі Ринтґена різно в різних місцях, длятого з предметів неоднакової перепускаємости або грубости можна дістати делїкатно нюансовані образи транспарентні. Др. Пулюй ствердив, що пера і ратки пер зовсїм перепускають невидимі лучі катодові, отже можна з опіреного птаха відфотоґрафувати кістяк і мягкі части. Також відфотоґрафовано малу рибу шпротку і показались найделїкатнїйші ости.

Дня 20 с. м. др. Пулюй показав на засїданю коллеґії професорів прагскої нїмецкої політехніки транспарентові образи різних звірят і предметів, в котрих видко було значний поступ в порівнаню з фотоґрафіями Ринтґена. Образи дра Пулюя вийшли так виразно в найделїкатнїйших детайлях і в структурі, що на перший погляд видавались они звичайними фотоґрафіями.

Днем перед тим (19-ого с. м.) др. Пулюй в присутности проф. Піка відфотоґрафував туберкулїчно хорі части тїла, а знимки виказали дуже виразно не лиш скороченя і розсуненя хорих костий, але також, котрі частини костий вже заражені і спорохнавіли. Фотоґрафія кітки зі шротом в тїлї показала докладно місце шроту і величину єго; трудно лише зміркувати, як глубоко шріт зайшов. На се, каже др. Пулюй, треба би другого фотоґрафованя в положеню прямовім до попередного. Ігла в тїлї виходить з фотоґрафії (після свого положеня до напряму лучів) або як біла точка, або як біла лїнія, але після дослідів дра Пулюя положенє лїнії дасть ся означити зовсїм докладно. Др. Пулюй каже, що катодне фотоґрафованє без сумнїву віддасть великі услуги хірурґії при гляданю і витяганю всяких річий з тїла, особливо річий металїчних. За довгий час на знятє фотоґрафії др. Пулюй вповнї надїєсь значно скоротити через відповіднїйшу конструкцию vacuum-лямпи. Очевидно треванє фотоґрафованя буде тим коротше, чим більше буде побуджень току на секунду.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Рим 30 січня. Півурядова Tribuna оголосила статю, в котрій остро нападає на Францию і обжаловує єї о зносини і підпиранє Абесинцїв.

Мадрид 30 січня. Кабінет рішив затягнути 50 мілїонів позички на війну з ворохобниками на Кубі.

Софія 30 січня. Говорять, що князь Фердинанд по своїх відвидинах в Римі займив знов нерішуче становище що-до переходу кн. Бориса на православіє. Коли-б того не зробив, то Стоілов уступить, а єго місце займив би Греков.

стару церковну пісню, — тодї всьо довкруги него було постичне. Найпустїйші хлопчиска в селї здоймали шапку, але нї один непристойний жарт не обидив сїльских красавиць Мариянну, Меланю і Льору, як они всї три сидїли коло щасливого музиканта і слухали єго. З часом прилучили ся до них і инші дївчата і Винкентий показав ся на стілько уступчивий, що грав всїлякі вальцї, а молодїж сїльска збігала ся і весело при танци забавлялась.

Винкентий був дивак. Він вже від давна мав наклін до сумовитости і задумчивости. Коли був сам один, відчував то, що образовані люди називають „сьвітовим болем“, але він не знав на то відповідного слова. А прецї любив він веселість, охоту а навіть пустоту. Він представляв собі сьвіт як щось веселого а не сумного і нїщо не тїшило єго так як веселість і сьміх довкола него. А особливо побіч Льори не міг він бачити нїякого сумного лиця. Она мала бути щасливою і навіть колиб він, щоби се осягнути, мав стратити цїлий свій невеличкий маєток і талант, то й тодї не надумувавсь би анї хвилї. Єї любов уважав він як щось цїлком природного. Нї один чоловік в Ампеццо не сумнївав ся, що колись стане Льора жінкою Штафлєра, буде мати дїти і закінчить за пятьдесять до шістьдесять лїт своє житє в прибранім за родинне місточку.

А однако хотїла Льора, що, як говорили селяни, любила Винкентия, вийти на щось лїпшого. Поки що не хибувало вибору в самім місточку. Коли не хотїла мати селянина або шинкаря, то було би їй трафило ся і щось висшого.

Ампеццани — як сказав о них їх земляк, писатель Ґаспарі — знамениті люди. Хоч палкі і бурливі та не зносять нїякого старшованя над собою, то однако то люди дуже добродушні, податливі, спосібні, до кождої роботи охотні і знамениті артисти.

І дійстно они були такі. Між ними були рушникарі і годинникарі, астрономи, ритовники, слюсарі і т. ин. Однако всї ті люди вандрували за границю.

Два малярі, братя Йосиф і Алойсий Ґедіна наслїдували навіть того великого ґенія, що уродив ся недалеко Ампецца, бо в Пієве ді Кадоре, а котрого слава пішла по цїлім сьвітї, іменно маляря Тіціяна. Они вибудували прегарний дім, котрого стїни вкриті були образами представляючими житє людий в різних порах та штуки, які супроводжають їх. Дім стояв при вході до села, а що крім штуки було в нїм і знамените місцеве вино, то не диво, що неодин чужинець не міг з Кортіною розстати ся. Так лучилось навіть раз, що покійний Архикнязь Рудольф завитав до тої гарної господи і на спомин своєї гостини лишив там у Ґедінів прегарний брилянтовий перстень.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

ажний від 1 мая 1895, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам.	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Сколього і Стрия	—	—	—	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.